

Paralelné varovania – číslo štyri

Základy viery a nebezpečenstvo zabúdania: ponaučenia z proroctva a dejín

Jeff Pippenger

2023-08-08

Koho bude učiť poznaniu? A komu dá porozumieť učeniu? Tým, čo sú odstavení od mlieka a odtrhnutí od prís.

Lebo prikázanie musí byť na prikázanie, prikázanie na prikázanie; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu:

Lebo koktavými perami a iným jazykom bude hovoriť tomuto ľudu. Tým, ktorým povedal: Toto je odpočinok, ktorým môžete dať odpočinúť ustalému; a toto je občerstvenie; ale nechceli počuť.

Ale slovo Hospodinovo im bolo príkaz na príkaz, príkaz na príkaz; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazad, a boli zlomení, a chytení do osídla, a zajatí. Izaiáš 28:9–13.

Tieto verše z Izaiáša boli opakovane rozoberané v Habakukových tabuľkách. Tu sa ich potrebujem len letmo dotknúť, aby som z týchto predchádzajúcich veršov prevzal jeden alebo dva body a doplnil nimi súčasnú rozpravu. Táto pasáž ukazuje ľud, ktorý neobstál v skúške, lebo „idú a padajú nazad, a bývajú dolámaní, a chytení do osídla, i zajatí“. Bol to ľud, ktorý neobstál v skúške týkajúcej sa toho, koho sa Boh pokúsi „učiť“ „poznaniu“ alebo „náuke“, aby „porozumel“. Bola to skúška založená na porozumení nárastu poznania, a preto to bola tá istá skúška, ktorá v dvanástej kapitole Daniela oddeľovala múdrych od bezbožných, lebo všetci proroci sa zhodujú a označujú koniec sveta. V Danielovi dvanásť „múdri“ rozumejú, ale „bezbožní“ nerozumejú nárastu poznania.

Ľud v Izaiášovom úseku bol skúšaný „slovom Hospodinovým“, ktoré „nechceli počuť“. A tým konkrétnym „slovom Hospodinovým“, ktoré odmietli a ktoré by im bolo umožnilo „porozumieť“ nárastu „poznania“, bolo biblické pravidlo, ktoré určuje, ako správne zosúladiť prorocké dejiny. Tí, ktorí v Izaiášovom úseku padajú, odmietli pravidlo, ktoré ukazuje, že aby bolo možné porozumieť prorockým dejinám, treba túto líniu hľadať „tu trochu a tam trochu“. Slovo Hospodinovo, ktoré prinieslo skúšku, ktorú odmietli, bolo metódou vyberania prorockých línií odtiaľto i odtiaľ a následného postavenia jednej z týchto vybraných línií prorockých dejín do súbehu s ostatnými líniami prorockých dejín, ktoré sa zaoberajú tou istou témou. Úspech úsilia klásť takto riadok na riadok závisí od uplatňovania pravých pravidiel prorockého výkladu. Tieto pravidlá, ktoré sú tiež „predpismi“ a ktoré sa takisto majú zhromaždiť, sa nachádzajú tu i tam v rámci Biblie. Izaiášove panny, ktoré v skúške zlyhávajú, tak robia preto, že zabúdajú na hlavnú vec, na ktorú nemali zabudnúť, a to, že dejiny sa opakujú.

„Nemáme sa čoho báť pre budúcnosť, iba ak by sme zabudli na cestu, ktorou nás Pán viedol, a na Jeho učenie v našich minulých dejinách.“ Life Sketches, 196.

Boh nie je pôvodcom zmätku a pevným oporným bodom tejto skutočnosti je, že každý prorok v Biblii označuje tú istú prorockú líniu. Všetci nevidia na tej línii totožné udalosti, no vždy ide o tú istú líniu udalostí na konci sveta. Sú to udalosti, ktoré vedú k uzavretiu času milosti, po ktorom nasleduje sedem posledných rán, čo vrcholí druhým príchodom Krista. Rozprávanie jedného proroka môže pojednávať o Božom vernom ľude v tejto línii dejín, no svedectvo iného proroka môže hovoriť o Božom nevernom ľude, alebo o Spojených štátoch, Vatikáne, Organizácii Spojených národov, kupcoch zeme či o islame, no vždy ide o tú istú líniu.

Malachiho Eliášovo poslanstvo, ako aj poslanstvá predstavené v Zjavení v prvej, štrnásť a osemnásť kapitole, a poslanstvo z Daniela 11 a 12 sú tým istým poslanstvom. Všetky predstavujú tú istú líniu dejín, avšak každé má svoj osobitný príspevok k tomuto príbehu.

To, čo sa o tom osobitnom poslanstve takmer všeobecne nesprávne chápe, je skutočnosť, že sa zjavuje Božiemu ľudu až tesne pred skončením času milosti pre ľudstvo. Vediac, že osobitné poslanstvo vždy varuje pred čoskoro prichádzajúcim skončením času milosti, budeme uvažovať azda o najjasnejšom zobrazení skončenia času milosti v Biblii.

Kto pácha nepravosť, nech pácha nepravosť ešte; a kto je poškvrnený, nech je poškvrnený ešte; a kto je spravodlivý, nech koná spravodlivosť ešte; a kto je svätý, nech sa ešte posväčuje.
Zjavenie 22,11.

Skôr než bude v nebeskej svätyni slovami jedenásteho verša oznámený koniec času milosti, má byť Božím služobníkom odovzdané osobitné výstražné prorocké poslanstvo z knihy Zjavenia, ktorá je odpečatená.

A hovorí mi: Nezapečatuj slová proroctva tejto knihy, lebo čas je blízko. Kto činí nepravosť, nech pácha nepravosť ešte; a kto je poškvrnený, nech sa poškvrňuje ešte; a kto je spravodlivý, nech koná spravodlivosť ešte; a kto je svätý, nech sa posväčuje ešte. Zjavenie 22,10.11.

Tesne pred siedmimi poslednými ranami má Boží ľud rozpoznať zvláštne prorocké poslanstvo. Keď „čas je blízko“, „proroctvo tejto knihy“ (proroctvo Zjavenia), ktoré bolo zapečatené, má byť odpečatené. Jediným proroctvom v knihe Zjavenia, ktoré bolo zapečatené, je proroctvo siedmich hromov.

A videl som iného mocného anjela zostupovať z neba, odetého oblakom; nad hlavou mal dúhu a jeho tvár bola ako slnko a jeho nohy ako ohnivé stĺpy. A v ruke mal otvorenú knižku; a položil svoju pravú nohu na more a ľavú na zem, a zvolal mocným hlasom, ako keď reve lev; a keď zvolal, sedem hromov prehovorilo svojimi hlasmi. A keď sedem hromov prehovorilo svojimi hlasmi, chcel som písať; ale počul som hlas z neba, ktorý mi hovoril: Zapečať to, čo povedalo sedem hromov, a nepíš to. Zjavenie 10:1–4.

Tesne pred ukončením času milosti pre ľudstvo, keď „čas je blízko“, dôjde k odpečateniu osobitnej biblickej pravdy, ktorá označuje „veci, ktoré sa majú onedlho stať“. Mocný anjel zo zjavenia desať je Ježiš Kristus, ktorý zvolal ako Lev.

„Mocný anjel, ktorý poučoval Jána, nebol nik iný než Ježiš Kristus. To, že položil svoju pravú nohu na more a ľavú na suchú zem, ukazuje úlohu, ktorú koná v záverečných výjavoch

veľkého sporu so satanom. Toto postavenie označuje jeho najvyššiu moc a autoritu nad celou zemou. Spor sa z veku na vek stupňoval a stával sa rozhodnejším a bude tak pokračovať až po záverečné výjavy, keď majstrovské pôsobenie mocností temnoty dosiahne svoj vrchol. Satan, zjednotený so zlými ľuďmi, zvedie celý svet i cirkvi, ktoré neprijímajú lásku k pravde. No mocný anjel si žiada pozornosť. Volá mocným hlasom. Tým, ktorí sa spojili so satanom, aby sa stavali proti pravde, má ukázať moc a autoritu svojho hlasu.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 7, 971.

Nakoniec sú „cirkvi“, ktoré „Satan“ zvädza, zvedené preto, lebo neprijali lásku k „pravde“. Slovo „pravda“ v úryvku z Druhého listu Tesaloničanom, na ktorý sa sestra Whiteová práve odvolala, je základné grécke slovo odvodené od hebrejského slova preloženého ako „pravda“, ktoré sa skladá z troch hebrejských písmen a predstavuje Alfu a Omegu. Existuje nejaký biblický dôkaz, že pravda spojená s pravidlom prvého výskytu, ktorá predstavuje vlastnosť Kristovho charakteru, je tou pravdou, ktorá sa odmieta a následne spôsobuje mocné poblúdenie?

Prosíme vás však, bratia, vzhľadom na príchod nášho Pána Ježiša Krista a na naše zhromaždenie k nemu, aby ste sa nedali hned' vyviesť z mysle ani znepokojovať, ani duchom, ani slovom, ani listom, akoby od nás, ako že deň Kristov je už blízko. Nech vás nikto nijakým spôsobom nezvedie. Lebo ten deň nepríde, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čomu sa vzdáva bohoslužba, takže sa ako Boh posadí v chráme Božom a bude o sebe vyhlasovať, že je Boh. Nepamätáte sa, že som vám to hovoril, keď som bol ešte u vás? A teraz viete, čo ho zdržuje, aby bol zjavený vo svojom čase. Lebo tajomstvo neprávosti už pôsobí; len musí byť odstránený ten, kto to teraz zdržuje. A potom bude zjavený ten bezbožník, ktorého Pán zahubí duchom svojich úst a zničí jasom svojho príchodu; ten, ktorého príchod je podľa pôsobenia satana so všetkou mocou a znameniami a lživými zázrakmi, a so všetkým zvodom neprávosti medzi tými, čo hynú, pretože neprijali lásku k pravde, aby boli spasení. A preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili lži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale našli zaľúbenie v neprávosti. 2 Tesaloničanom 2:1–12.

Tomuto úryvku z Listu Solúnčanom sa v Habakukových tabuľkách často venovala pozornosť, a preto na tomto mieste uvedieme iba stručnú poznámku. To, čo sestra Whiteová nazýva „Satanovým obdivuhodným činom“, je u Pavla „pôsobenie Satanovo so všetkou mocou a so znameniami a lživými zázrakmi“. Klamné dielo, ktoré označujú sestra Whiteová i Pavol, sa začína pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch.

„Nariadením, ktoré presadí ustanovenie pápežstva v rozpore so zákonom Božím, sa náš národ úplne odpojí od spravodlivosti. Keď protestantizmus natiahne svoju ruku ponad priepasť, aby uchopil ruku rímskej moci; keď siahne ponad priepasť, aby si podal ruky so špiritizmom; keď pod vplyvom tohto trojitého zväzku naša krajina zavrhnú každú zásadu svojej Ústavy ako protestantskej a republikánskej vlády a vytvorí podmienky na šírenie pápežských lží a bludov, vtedy môžeme vedieť, že nastal čas podivuhodného pôsobenia satana a že koniec je blízko.“ Testimonies, zväzok 5, 451.

V tomto úseku Tesaloničanom, ktorý skúmame, Pavol označuje pápeža na konci sveta štyrmi rozličnými výrazmi. Pápež je „človek hriechu“, je „syn zatratenia“, je „tajomstvo nepravosti“ a „ten Bezbožník“. Pavol uvádza aj niekoľko ďalších charakteristík pápeža popri týchto štyroch pomenovaniach, lebo nás informuje, že pápež (ktorý bol v Pavlových dňoch ešte budúci) „bude zjavený vo svojom čase“.

Pápež „mal byť zjavený vo svojom čase“ a najjasnejší biblický dôkaz, hoci ani zďaleka nie jediná biblická pravda; najjasnejšia biblická pravda, že pápež rímskej cirkvi je antikristom biblického proroctva, je ustanovená siedmimi rozličnými a priamymi odkazmi v Biblii, ktoré označujú „čas“, v ktorom malo pápežstvo ovládať zem, práve ten „čas“, ktorý ľudstvo nazýva temným stredovekom. Biblia zjavuje pápeža ako pápežstvo tým, že opakovane určuje presné obdobie „času“, od roku 538 až do roku 1798, počas ktorého malo pápežstvo vládnuť svetu. Pavol povedal, že bude zjavený vo svojom čase.

Pavol takisto označuje, že je to pápež, kto sa „protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo sa uctieva; takže ako Boh sedí v chráme Božom a vydáva sa za Boha.“ To okrem iného určuje, že antikrist biblického proroctva je náboženským symbolom. Nie je to nejaký Hitler ani Alexander Veľký. To ešte viac zužuje určenie pápeža, lebo nie je iba náboženským tyranom; je náboženským tyranom, ktorý tvrdí, že je v Božom chráme. Antikrist si nárokuje, že sedí v kresťanskej cirkvi.

Podľa Pavla a Daniela, keď je pápež vo svojej vyznávanej kresťanskej cirkvi, prejavuje charakter satana, ktorý túžil posadiť sa na Boží trón a byť vyvýšený nad všetko. Hovorím Pavol a Daniel, lebo väčšina biblických komentátorov uznáva, že keď Pavol ukazuje, že jednou z charakteristík pápeža je, že je úplným narcisom, Pavol tým jednoducho cituje Danielov opis pápeža v jedenástej kapitole Daniela, kde Daniel zaznamenáva:

„A kráľ bude konať podľa svojej vôle; a povýši sa a vyvýši sa nad každého boha a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov; a bude mať úspech, kým sa nenaplní hnev, lebo čo je určené, to sa stane.“ Daniel 11:36.

Keď Pavol opisuje narcistický charakter pápeža, parafrázuje Danielov verš a uvádza, že je to pápež, „ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo sa uctieva; takže ako Boh sedí v Božom chráme a vydáva sa za Boha.“ Verš v Danielovi, ktorý označuje charakter pápežstva, sa takisto odvoláva na „čas“, ktorý bol určený na to, aby „odhalil“, že pápežstvo bolo antikristom, keďže uvádza, že pápežstvo bude „prospievať“, až kým sa „nedokoná rozhorčenie“.

„Rozhorčenie“ sa skončilo v roku 1798, takže Daniel v tomto verši (hoci toto nie je jedno zo siedmich priamych miest v knihách Daniel a Zjavenie, kde sa spomína dejinné obdobie 1260 rokov) predsa len priamo označuje pápežskú moc a zaznamenáva, že v roku 1798 dostala „smrteľnú ranu“, ako to nazýva Ján. Tento verš teda určuje koniec obdobia pápežskej vlády, hoci neurčuje trvanie tejto vlády.

V danom úseku Pavol takisto označuje mocnosť, ktorá mala zadržať pápežstvo, aby sa roku 538 nezmocnilo vlády nad svetom, keď uviedol, že Solúnčania, ktorým písal, už túto konkrétnu pravdu

poznali. Nastolil otázku: „Nepamätáte sa, že som vám toto hovoril, keď som bol ešte u vás?“ Pripomína im, že už vedeli, „čo zadržiava“ (to znamená, čo bráni) pápežstvu, až kým nebude „zjavené vo svojom čase“. Mocnosťou, ktorá predchádzala pápežstvu a bránila mu prevziať vládu nad svetom, bola tá mocnosť, ktorá ovládala svet v čase, keď Pavol písal tento list. Bol to pohanský Rím. Pavol napísal, že pohanský Rím musí byť „odstránený z cesty“, aby pápežstvo mohlo prevziať vládu nad svetom.

Práve toto porozumenie priviedlo Williama Millera k tomu, aby rozpoznal, že moc symbolizovaná ako „každodenná“ v knihe Daniel je pohanský Rím. Adventizmus uznáva, že štruktúra, a teda všetky prorocké výklady Williama Millera, boli založené na jeho chápaní kníh Daniel a Zjavenie a že tieto dve knihy sa zaoberajú dvoma pustošiacimi mocnosťami: pohanským Rímom a pápežským Rímom. V pasáži v Tesaloničanom Miller, ktorý už vedel (ako to v jeho dobe vedel každý protestant), že pápež je antikrist; keď rozpoznal, že pohanský Rím bol historickou mocnosťou, ktorá predchádzala pápežskej vláde, a že Pavol uviedol, že pohanský Rím má byť odstránený ešte predtým, ako pápežstvo vystúpi na trón zeme, spojil to potom s knihou Daniel a s „každodennou“, kde sa trikrát uvádza, že každodenná musela byť „odstránená“ skôr, ako pápežstvo prevzalo vládu nad svetom. Pavlovo svedectvo umožnilo Millerovi vidieť, že pohanský Rím je Danielovou „každodennou“, a následne mohol rozpoznať, že Danielove dve pustošiace mocnosti boli pohanský a pápežský Rím. Táto pravda predstavuje základ mileritského hnutia. Adventizmus dnes celkom určite odmieta Millerovo dielo, no stále chápe, že tento prehľad Millerovho rozvoja porozumenia „každodennej“ v Danielovi dokazuje, že mocnosť, o ktorej Pavol hovorí, že „zadržiava“ vzostup pápežskej moci, kým nebola odstránená, bol pohanský Rím, a že to je správna analýza Millerovho myslenia o týchto otázkach.

Keďže pravda o „každodennej“ v knihe Daniel, ako symbole pohanského Ríma, ktorý predchádzal kráľovstvu pápežského Ríma, ktoré Daniel predstavil ako ohavnosť spustošenia, bola pochopená, Miller potom mohol rozpoznať prorocké časy spojené s kráľovstvami biblického proroctva; a keď sa jeho myseľ otvorila týmto poznatkom, zostavil súbor právd, ktoré predstavujú základy adventizmu. Tieto pravdy sa stali zvečnenými na dvoch tabuľkách priekopníckych máp z rokov 1843 a 1850. Tieto pravdy sú základom adventizmu a boli založené na rozpoznaní „času“. Dejiny toho, kedy boli tieto základy položené, sú hlavnou témou Habakukových tabuliek.

To, na čo sa v Habakukových tabuľkách neupozorňuje, je skutočnosť, že základy, ktoré boli založené na čase, vytvorili stavbu poskytujúcu pohľad nevyhnutný na to, aby posledná generácia rozpoznala, že existovali pravdy, ktoré boli predstavené ako základy. Existovala jedna prvá pravda, ktorá bola úplne prvým kameňom položeným do základu, avšak „každodenná obet“ v knihe Daniel nebola Millerovou prvou pravdou. Pravdou, ktorá sa mala stať prvým kameňom v základe, ktorý bol Miller povolaný budovať, bolo „sedem časov“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, no bez pravdy o „každodennej obeti“ by Miller nebol rozpoznal štruktúru proroctva, ktorú potreboval rozpoznať, aby mohol predložiť posolstvo prvého anjela. Jeho štruktúra spočívala v zasadení proroctva do perspektívy dvoch pustošiacich mocností. Miller sa zaoberal drakom (pohanský Rím) a šelmou (pápežstvo). Tretí anjel sa zaoberá drakom (Organizácia Spojených národov), šelmou (pápežstvo) a falošným prorokom (Spojené štáty).

Ak človek prijíma všetky — nie niektoré, ale všetky — časové proroctvá predložené milleritmi na dvoch posvätných pionierskych mapách, taký človek by musel tieto pravdy osobne preskúmať. Ako by ste ich mohli prijať, keby ste ich nikdy nepreskúmali? Ak tí, ktorí skúmajú základné pravdy, urobia z týchto právd svoju osobnú zodpovednosť, aby ich preverili, a potom prijímú všetky tieto pravdy, potom stavali na Skale, a nie na piesku.

„Nech tí, ktorí stoja ako Boží strážcovia na múroch Siona, sú mužmi, ktorí dokážu vidieť nebezpečenstvá skôr než ľud, — mužmi, ktorí dokážu rozlišovať medzi pravdou a blodom, spravodlivosťou a nepravosťou.

„Prišlo varovanie: Nesmie sa dovoliť, aby vošlo čokoľvek, čo by narušilo základ viery, na ktorom stavíme odvtedy, čo prišlo posolstvo v rokoch 1842, 1843 a 1844. Bola som v tomto posolstve a odvtedy stojím pred svetom verná svetlu, ktoré nám Boh dal. Nemáme v úmysle zísť z plošiny, na ktorú boli postavené naše nohy, keď sme deň čo deň hľadali Pána v úprimnej modlitbe a usilovali sa o svetlo. Myslíte si, že by som sa mohla vzdať svetla, ktoré mi Boh dal? Má byť ako Skala vekov. Vedie ma odvtedy, čo mi bolo dané.“ *Review and Herald*, 14. apríla 1903.

Aby tí, ktorí budú počuť, mohli analyzovať časové proroctvá milleritskej histórie, je potrebný postup, pri ktorom sa skúmajú historické obdobia, ktoré sú týmito časovými proroctvami znázornené. To predstavuje prácu znázorňovania udalostí na časovej osi. Keď študent proroctva dosiahne takú úroveň skúmania, že uvažuje o týchto prorockých obdobiach, ktoré Milleriti identifikovali z Biblie a ktoré boli následne potvrdené historickým záznamom, bude v postavení rozpoznať, že dejiny na začiatku časového proroctva symbolicky predobrazujú dejiny na konci toho istého proroctva. Z tohto hľadiska by sa mal študent naučiť, že dejiny sa opakujú. Keď je toto porozumenie ustanovené, mal by tiež vidieť, že Ježiš ilustruje koniec začiatkom.

A z prorockej línie proroctva, ktorá zobrazuje koniec sveta ako „stavanie chrámu“, by mal študent vedieť, že na chrám, ktorý je budovaný na základe, je položený záverečný uholný kameň. Mal by dospieť k poznaniu, že základ chrámu, ktorý bol Miller použitý vyniesť na svetlo (a ktorý predstavuje Ježiša Krista, lebo nikto nemôže položiť iný základ než Ježiša Krista), bol základom vybudovaným na prorockom čase. Keďže Ježiš znázorňuje koniec prostredníctvom začiatku, mal by študent tiež vidieť, že uholný kameň, posledný kameň na chráme, musí byť rovnobežný so základom. Základom chrámu pre Millera bol prorocký čas, no tým základom nebol nikto iný ako Ježiš Kristus.

Podľa milosti Božej, ktorá mi bola daná, som ako múdry staviteľ položil základ a iný na ňom stavia. Ale nech každý dbá na to, ako na ňom stavia. Lebo nik nemôže položiť iný základ okrem toho, ktorý je už položený, a tým je Ježiš Kristus. 1 Korint'anom 3:10, 11.

Pavol označuje svoje dielo ako budovanie chrámu, ktorého základ či počiatok položil. Bol apoštolom pohanov a bol použitý na polozenie základu kresťanskej cirkvi. V tom istom úseku Pavol tiež uvádza, že naše telá sú chrámom Ducha Svätého. Je tu aj Šalamúnov chrám a svätyňa z púšte, ktoré všetky majú základy a ktoré sú všetky predstavené ako Ježiš Kristus. Základ, na ktorého vybudovanie bol použitý Miller, bol chrám adventizmu, a základom tohto chrámu je

celkom iste Ježiš Kristus, no konkrétnejšie je to chrám, ktorý je budovaný z materiálov duchovných a prorockých.

Vrcholový kameň teda musí byť tiež Ježiš Kristus, avšak vrcholový kameň musí zahŕňať aj prvoradé prorocké pravidlo, lebo Millerovi bol daný súbor pravidiel, ktorý obsahuje prvoradé pravidlo milleritov, a to zásadu „rok za deň“. Bez tohto pravidla niet rozpoznania časového proroctva, a preto niet ani základu. Na konci musí jestvovať aj zodpovedajúci protipól, ktorý predstavuje Ježiša Krista (Základ), totiž prvoradé pravidlo v rámci súboru pravidiel, ktoré ustanovuje Zjavenie Ježiša Krista. Týmto pravidlom je, prirodzene, pravidlo „prvej zmienky“, predstavujúce atribút Kristovho charakteru, ktorý označuje koniec od počiatku.

V 2. Tesaloničanom tí, ktorí neprijali lásku k pravde, aby mohli byť spasení, zavrhlí pravdu, ako ju predstavuje grécke slovo odvodené od hebrejského slova utvoreného z troch písmen, ktoré sa v Starej zmluve prekladá ako „pravda“. Skupina, ktorá prijíma mocné poblúdenie, pretože uverila lži, odmietla vrátiť sa na staré chodníky, k základom adventizmu, ako sú znázornené na dvoch posvätných mapách. Teda, ako hovorí pasáž, ktorú už nejaký čas zvažujeme:

„Mocný anjel, ktorý poučoval Jána, nebol nikým menším než Ježiš Kristus. To, že položil svoju pravú nohu na more a ľavú na pevninu, ukazuje úlohu, ktorú vykonáva v záverečných výjavoch veľkého sporu so satanom. Toto postavenie označuje Jeho najvyššiu moc a autoritu nad celou zemou. Spor sa z veku na vek stával silnejším a rozhodnejším a bude tak pokračovať až po záverečné výjavy, keď majstrovské pôsobenie mocností temnoty dosiahne svoj vrchol. Satan, zjednotený so zlými ľuďmi, oklame celý svet i cirkvi, ktoré neprijmú lásku k pravde. No mocný anjel si vyžaduje pozornosť. Volá mocným hlasom. Tým, ktorí sa spojili so satanom, aby sa stavali proti pravde, má ukázať moc a autoritu svojho hlasu.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 7, 971.

V tomto predchádzajúcom úryvku sú „zbory, ktoré neprijali lásku k pravde“, Danielovými a Matúšovými bezbožnými a nerozumnými pannami, o ktorých Amos 8,12 uvádza, že začnú hľadať Božie posledné výstražné posolstvo, keď už bude neskoro. Je neskoro preto, lebo uverili lži týkajúcej sa základov adventizmu. Adventizmus túto lož začal najprv vstrebávať v roku 1863 a odvtedy to už išlo iba neustále dolu kopcom.

To, čo sa chystám napísať, je, predpokladám, úplne subjektívne, ale aké nové prorocké svetlo bolo zavedené do adventizmu od roku 1863? Ellen Whiteová o posolstve Jonesa a Waggonera z roku 1888 hovorí, že to bolo posolstvo, ktoré sama predkladala už celé roky. Ich posolstvo mohlo adventizmu v roku 1888 znieť ako nové a šokujúce, no túto novosť a tento šok nespôsobilo nové posolstvo, ale slepota, ktorá doliehala na Boží ľud od roku 1863.

Ellen Whiteová označila adventizmus za nachádzajúci sa v laodicejskom stave už pred rokom 1863, takže slepota Laodicey už pred rokom 1863 doliehala na adventizmus; no v roku 1863 cirkev oficiálne odložila bokom pravdu týkajúcu sa „sedemnásobku času“ z Levitikus dvadsaťšesť, čo bolo úplne prvé „časové proroctvo“, ktoré Miller objavil. Od roku 1863 sa v adventizme neobjavilo nijaké prorocké svetlo! Čo sa zmenilo?

Úplne prvý kameň chrámového základu, ktorý bol vybudovaný na prorockom čase a predstavoval Ježiša Krista, bol adventizmom v roku 1863 odložený nabok. Prvý kameň, ktorý Miller vložil do chrámového základu založeného na čase, ako je v Danielovi predstavený Kristom, ktorý sám seba predstavil ako Palmoni, „podivuhodný počtár“, bol odmietnutý a odložený nabok. Úplne prvý kameň, ktorý Miller objavil...

„Keď Kristus citoval prorocko o zavrhnutom kameni, odvolával sa na skutočnú udalosť z dejín Izraela. Tento príbeh súvisel so stavbou prvého chrámu. Hoci mal osobitné uplatnenie v čase Kristovho prvého príchodu a mal zvlášť mocne zapôsobiť na Židov, obsahuje aj poučenie pre nás. Keď sa staval Šalamúnov chrám, obrovské kamene na múry a základy boli úplne opracované už v lome; po ich dopravení na stavenisko sa na nich už nesmel použiť nijaký nástroj; robotníci ich mali iba uložiť na určené miesto. Na použitie do základu bol dopravený aj jeden kameň neobyčajnej veľkosti a zvláštneho tvaru; robotníci však preň nemohli nájsť miesto, a preto ho neprijali. Keď tam ležal nevyužitý a zavadzal im v ceste, bol im na obtiaž. Dlhو zostával zavrhnutým kameňom. Keď však stavitelia pristúpili ku kladeniu uhla, dlho hľadali kameň dostatočnej veľkosti a pevnosti a správneho tvaru, aby mohol zaujať toto osobitné miesto a nieť veľkú ťarchu, ktorá na ňom mala spočívať. Keby pre toto dôležité miesto zvolili nerozumne, bezpečnosť celej stavby by bola ohrozená. Museli nájsť kameň schopný odolať pôsobeniu slnka, mrazu i búrky. Viaceré kamene už boli v rozličných časoch vybrané, no pod tlakom nesmiernej váhy sa rozpadli na kusy. Iné zasa neobstáli v skúške náhlych zmien počasia. Napokon však bola pozornosť obrátená na kameň tak dlho zavrhováný. Bol vystavený vzduchu, slnku i víchrici, a predsa sa na ňom neukázala ani najmenšia prasklina. Stavitelia tento kameň preskúmali. Obstál v každej skúške okrem jednej. Rozhodli sa, že ak obstojí aj v skúške silného tlaku, prijmú ho za uholný kameň. Skúška sa vykonala. Kameň bol prijatý, prenesený na určené miesto a ukázalo sa, že presne zapadá. V prorockom videní bolo Izaiášovi ukázané, že tento kameň je symbolom Krista. Hovorí:“

„Hospodina zástupcov samého posväťte; a nech je on vašou bázňou a nech je on vašou hrôzou. A bude svätyňou; ale aj kameňom úrazu a skalou pohoršenia pre oba domy Izraela, osídлом a pascou pre obyvateľov Jeruzalema. A mnohí z nich sa potknú a padnú, a budú rozbití, a budú lapení a zajatí.“ Prorok, prenesený v prorockom videní k prvému príchodu, vidí, že Kristus má nieť skúšky a preverenia, ktorých symbolom bolo zaobchádzanie s hlavným uholným kameňom v Šalamúnovom chráme. „Preto takto vraví Pán Hospodin: Hľa, kladiem na Sione za základ kameň, vyskúšaný kameň, vzácny uholný kameň, pevný základ; kto verí, nebude sa ponáhľať.“ Izaiáš 8:13–15; 28:16.“

„Boh si vo svojej nekonečnej múdrosti vyvolil základný kameň a sám ho položil. Nazval ho ‚pevný základ‘. Celý svet môže naň zložiť svoje bremená a zármutky; on ich všetky unesie. S dokonalou bezpečnosťou na ňom môžu stavať. Kristus je ‚vyskúšaný kameň‘. Tých, čo v Neho dôverujú, nikdy nesklame. Obstál v každej skúške. Znášal ťarchu Adamovej viny i viny jeho potomstva a vyšiel z boja viac než víťaz nad mocnosťami zla. Niesol bremená, ktoré na Neho zložil každý kajúci hriešnik. V Kristovi našlo vinné srdce úľavu. On je pevný základ. Všetci, ktorí sa na Neho spoliehajú, odpočívajú v dokonalej istote.“

„V Izaiášovom proroctve je Kristus vyhlásený za pevný základ i za kameň úrazu. Apoštol Peter, píšuc z vnuknutia Ducha Svätého, jasne ukazuje, komu je Kristus základným kameňom a komu skalou pohoršenia:“

„Ak ste len okúsili, že Pán je dobrotivý. Pristupujte k Nemu ako k živému kameňu, ktorý ľudia síce zavrhlí, ale u Boha je vyvolený a vzácny; aj vy sa ako živé kamene budujte v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. Preto je aj v Písme napísané: Hľa, kladiem na Sione uholný kameň, vyvolený, vzácny; a ten, kto verí v Neho, nebude zahanbený. Vám teda, ktorí veríte, je vzácny; ale tým, čo sú neposlušní, kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, stal sa hlavou uhla a kameňom úrazu i skalou pohoršenia, a to tým, ktorí sa urážajú o slovo, sú neposlušní.“ 1 Peter 2:3–8.

„Pre tých, ktorí veria, je Kristus pevným základom. To sú tí, ktorí padajú na Skalu a sú zlomení. Tu sú znázornené podriadenie sa Kristovi a viera v Neho. Padnúť na Skalu a byť zlomený znamená vzdať sa svojej vlastnej spravodlivosti a ísť ku Kristovi s pokorou dieťaťa, kajať sa zo svojich priestupkov a veriť v Jeho odpúšťajúcu lásku. A takisto vierou a poslušnosťou budujeme na Kristovi ako na svojom základe.“

„Na tomto živom kameni môžu stavať rovnako Židia ako aj pohania. Toto je jediný základ, na ktorom môžeme stavať bezpečne. Je dostatočne široký pre všetkých a dost' pevný, aby uniesol ťarchu a bremeno celého sveta. A spojením s Kristom, živým kameňom, sa všetci, ktorí stavajú na tomto základe, stávajú živými kameňmi. Mnohí ľudia sú vlastným úsilím otesávaní, leštení a skrášľovaní; nemôžu sa však stať ‚živými kameňmi‘, pretože nie sú spojení s Kristom. Bez tohto spojenia nemôže byť nikto spasený. Bez Kristovho života v nás nemôžeme odolať búrkam pokušenia. Naša večná bezpečnosť závisí od toho, či staviame na pevnom základe. Množstvá dnes stavajú na základoch, ktoré neboli preskúšané. Keď padne dážď, keď zúri víchrica a prídu záplavy, ich dom sa zrúti, pretože nie je založený na večnej Skale, na hlavnom uholnom kameni, Kristovi Ježišovi.“

„Pre tých, ktorí sa potkávajú o slovo a sú neposlušní,“ je Kristus kameňom úrazu. Ale „kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, stal sa hlavou uhla“. Podobne ako zavrhnutý kameň aj Kristus vo svojom pozemskom poslaní znášal zanedbávanie a urážky. Bol „opovrhnutý a opustený ľuďmi, muž bolesti, oboznámený s utrpením; ... bol opovrhnutý, a my sme si ho nevážili“. Izaiáš 53:3. Blížil sa však čas, keď mal byť oslávený. Svojím vzkriesením z mŕtvych mal byť vyhlásený za „Syna Božieho v moci“. Rimanom 1:4. Pri svojom druhom príchode sa mal zjaviť ako Pán neba i zeme. Tí, ktorí Ho teraz práve mali ukrižovať, spoznajú Jeho veľkosť. Pred celým vesmírom sa zavrhnutý kameň stane hlavou uhla.

„A na kohokoľvek by padol, rozdrví ho na prach.“ Ľud, ktorý zavrhol Krista, mal čoskoro uvidieť zničenie svojho mesta i svojho národa. Ich sláva mala byť zlomená a rozptýlená ako prach pred vetrom. A čo to bolo, čo zničilo Židov? Bola to skala, ktorá by im bola bývala istotou, keby na nej stavali. Bola to pohrdaná Božia dobrota, zavrhnutá spravodlivosť, zľahčovaná milosť. Ľudia sa postavili proti Bohu a všetko, čo by im bolo bývalo na spasenie, sa obrátilo na ich skazu. Všetko, čo Boh ustanovil na život, im bolo na smrť. V ukrižovaní Krista Židmi bolo zahrnuté zničenie Jeruzalema. Krv vyliata na Kalvárii bola ťarchou, ktorá ich stiahla do záhuby pre tento svet i pre svet budúci. Tak to bude aj vo veľký posledný deň,

keď súd dopadne na tých, čo zavrhlí Božiu milosť. Kristus, ich kameň úrazu, sa im vtedy zjaví ako vrch pomsty. Sláva Jeho tváre, ktorá je pre spravodlivých životom, bude pre bezbožných stravujúcim ohňom. Pre odmietnutú lásku a pohrdanú milosť bude hriešnik zničený.

„Mnohými podobenstvami a opakovanými výstrahami Ježiš ukázal, aký bude pre Židov následok odmietnutia Syna Božieho. Týmito slovami oslovoval všetkých v každom veku, ktorí Ho odmietajú prijať ako svojho Vykupiteľa. Každé varovanie platí im. Znesvätený chrám, neposlušný syn, falošní vinohradníci, opovrhliví stavitelia — to všetko má svoj náprotivok v skúsenosti každého hriešnika. Ak sa nekajú, stihne ho ten istý súd, ktorý oni predznamenávali.“
Túžba vekov, 597–600.

V nasledujúcom článku budeme v tom pokračovať.